

DECEMBER 30.

Az esztendő utolsó napjaiban számvetésünk és tervkészítésünk egyidőben egyéni, személyes és közösségi jellegű: a szeretet, a békeesség karácsonyi szózata, mely az egész földre kiterjed, magától értetődővé teszi a közösségi lét választását és vállalását.

E sajátos, ünnepi lelkeséggel fogadjuk és köszöntjük minden év december 30-án köztársaságunk kikiáltásának napját. Ez a nap újra és újra felszínre hozza lelkünkben azt a megnyugtató és boldogító érzést, hogy szocialista társadalmunk közösségébe való tartozásunk, iránta való hűségünk természetes és szerves alapja életünknek. A köztársasági gondolat életünk alapfogalma: mi köztársaságban gondolkozunk, érzünk, tevénytő akaratumk minden rezdülése hozzákapcsolódik.

A köz dolgaiért való lelkesedés és a közösségért való élés gondolata évezredes jellemzője és programja az emberiségnek. A „republikak“ mindenkor úgy élt az emberi szívben, mint a „szabadság gyermeke, a szabadság anyja“, s az emberiség legjobbjai tették fel eszméjére életüket, míg álomból, vágyból, elképzelésből a társadalmi gyakorlat szintjén valósággá válva a világ „jótévőjének“ bizonyult: ott, ahol megvalósult, a dolgozó nép számára a fejlődés addig nem ismert távlatait nyitotta meg.

Számunkra ez az alkalom 38 évvel ezelőtt jött el, amikor a Népköztársaság kikiáltása betetőzte azokat a népünk életét meghatározó változásokat, amelyeket az 1944. augusztus 23-i antifasiszta és anti-imperialista társadalmi és nemzeti felszabadító forradalom győzelme tett lehetővé.

A nemzetgazdaságot ért háborús károk helyreállítása, a földreform végrehajtása, az államapparátus demokratizálása után a köztársasági államforma a szocialista jövő építésének útjára való rátérését jelentette népünk számára. Egyedül a köztársaság jelenthette a fejlődés zálogát és valóban magában is hordozta a későbbi megvalósításokat, a fő ipari és szállítási termelőeszközök, a bankrendszer államosítását, a mezőgazdasági termelés szocialista alapokon való megszervezését, a kultúra és oktatás új elvekre való fektetését.

1965. augusztus 21-én szocialista államunk építményére új felirat került: Románia Szocialista Köztársaság. Ez azt jelezte, hogy a szocialista termelési viszonyok diadalra jutása után megnyílt az út a sokol-

dalúan fejlett szocialista társadalom építésére. Köztársaságunk életében az azóta eltelt időszakot Ceaușescu-korszakként tartjuk nyilván, hisz államelnökünk fáradhatatlan tevékenysége volt az azóta eltelt több mint húsz esztendő minden kiemelkedő megvalósításának meghatározója. Hazánk ma korszerű iparral, fejlett mezőgazdasággal rendelkező ipari-agrár ország, ugyanakkor erőteljesen fejlődött a tudomány, az oktatás és a kultúra, szüntelenül emelkedett népünk anyagi és szellemi életének színvonala. Eredményeink — mint államelnökünk kidomborította — „a tények, a realitások erejével bizonyítják szocialista társadalmi rendünk felsőbbrendűségét, egy szabad és sorsának urává vált nép erejét, amely tudatosan alakítja szocialista és kommunista jövőjét.“ Hazánk a 2000. év határán olyan sokoldalúan fejlett szocialista állam lesz, ahol megteremtődnek a feltételek a kommunista munka- és életelvek érvényesüléséhez.

Mindennapjainkat a 38 éves, szüntelen fejlődő köztársaság egységéből következő, új, szocialista demokrácia kiteljesítése hatja át. Hazánk minden dolgozójának joga és kötelessége, hogy az állam vezetésének minden fórumán ott legyen, minden közös döntés meghozatalában részt vegyen. A Szocialista Demokrácia és Egység Frontja biztosítja társadalmunk minden rétegének összefogását közös, szebbnek álmodott holnapunk megvalósításában.

Egyházunk hívei és lelkeszei szolgálata által és intézményes állásfoglalásainak minden megnyilvánulásában e holnapot, e jövőt munkálja. Nem is lehetne ez másként: hitelevelünk, haladó hagyományaink köteleznek mindenkor az ember és a közösség szolgálatára.

Hazánk, köztársaságunk iránti szeretetünk és hűségünk önmagunk és gyermekeink iránti hűség és felelősség. Ennek tudatában köszöntjük a költővel együtt a Köztársaságot: „... Köztársaság — / ha egyetlen szívdobbanásnyit / nem lennék Hozzád őszinte, hú, / nem lehetnék hú önmagamhoz.“ (Bokor Katalin: Hazám, köztársaságom).

Dr. KOVÁCS LAJOS

A SZOLGÁLAT JEGYÉBEN

PÜSPÖKI JELENTÉS

az 1984. november 15. és 1985. november 15. közti időszakról

1. Személyi változások, kinevezések

Legutóbbi Zsinati Főtanácsunk óta az egyházi központ személyzetében annyi változás történt, hogy Szekeres Árpádné Halmágyi Enikő tisztviselő augusztus 1-gyel lemondott állásáról és helye jelenleg üresedésben van.

Az alábbi kinevezéseket eszközöltem:

Rüsz Domokos volt brassói gyakorló segédlelkészt 1984. november 1-től segédlelkészi minőségben kineveztem Székelyszentmiklósról, és ugyanettől az időtől kezdődően kirendeltem a székelyudvarhelyi egyházközségbe. Farkas László városfalvi lelkészt december 1-től Korondra, Bíró Barna homoródszentpéteri lelkészt 1985. január 1-től Városhalvára helyeztem át. Rezi Elek bágyoni lelkész 1985. január 17-től október 23-ig az angliai manchesteri unitárius teológiai főiskolán folytatott teológiai tanulmányokat. Távollétének ideje alatt Székely Miklós csegezi gyakorló segédlelkészt kirendeltem Bágyonba. Bálint Imre gyakorló segédlelkészt március 1-től kineveztem Homoródszentpéterre. Nagy Endre gyepesi lelkészt június 1-től áthelyeztem Sárosra. Székely Miklós csegezi segédlelkészt október 1-től rendes lelkésznek kineveztem Kövendre. Farkas Lászlóné Kenyeres Margit okleveles énekvezért 1984. december 1-től Korondra, Nagy Endréné Szecsődi Rozália okleveles énekvezért 1985. szeptember 1-től Sárosra neveztem ki.

2. Nyugalomba vonult lelkészek

Bustya Albert sárosi lelkész, aki a vadadi egyházközségben nyolc hónapig és sárosi egyházközségben közel harmincöt évig szolgált, 1985. április 1-én betegnyugdíjba vonult. Öt hónappal később, augusztus 17-én elhunyt. A gyászjelentés szerint „életcélja a szolgálat volt; tette azt mindvégig hűséggel és odaadással, egészségesen és megrendült egészségi állapotában is.“ Temetésén a lelkészi szolgálatot Nagy Endre végezte. Az egyházkör részéről Inczeffy Károly felügyelőgondnok, a lelkészi kar nevében Benczédi Ferenc dombói lelkész búcsúztatta. Szülőfalujában, Nyárádszentlászlón helyezték végső pihenőhelyére. Itt Csongvay Attila köri jegyző és Kiss Mihály lelkész búcsúztatták. Temetésén az egyházi központot Székely László képviselte. Rövid nyugdíjas időszaka után elhunyt,